Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№52 (802) ♦ Вівторок, 22 березня 1994 року ♦ Ціна договірна

27 березня: ПРОГОЛОСУЄМО ЗА ГІДНИХ!

Коли сам себе не похвалиш...

Голова міського комітету з приватизації кандидат у депутати Олексій Костусєв розіслав яскраві листівки-календарі по всіх поштових скриньках Одеси. Поряд з вітаннями зі святом 8 Березня кандидат вмістив у листівках критику на адресу свого конкурента в передвиборчій боротьбі — Едуарда Гурвіца. Інший одесит — кандидат у депутати Андрій Крупник (консультант центру соціального захисту Жовтневого району міста) — випустив рекламну газету про себе (тираж 10 000 примірників), де вміщені фотографії, спогади та теплі привітання усіх членів сім'ї П.Крупника, а також знімки (різних років життя) самого кандидата.

Голодовка проти фарсу

Голова Алуштинської організації УРП, начальник лабораторії Шархинського кар'єру Владислав Леонтович заявив, що складає повноваження кандидата в народні депутати України і починає голодовку на знак протесту проти проведення незаконного референдуму на півострові, не бажає бути співучасником диктаторського фарсу та нагнітання міжнаціональної ворожнечі в Криму.

Голова кримської крайової організації УРП Ігор Банах відзначив в інтерв'ю, що проросійські сили закликають мешканців півострова бойкотувати вибори до ВР України, погрожують кандидатам, котрі відстоюють Крим у складі України.

Дай генералові владу

За повідомленням Рух-прес, радник голови Служби безпеки України, кандидат у народні депутати Юрій Черников на зустрічі з виборцями виступив за відновлення СРСР. Крайовий Рух і товариство «Просвіта», розцінивши такі заяви як свідчення антидержавних настроїв, звернулися з листом до голови СБУ Євгена Марчука з вимогою про негайне звільнення Юрія Черникова з посади.

Хто листівками, хто гопаком

Невідомі особи спалили кіоск, на якому були наклеєні передвиборчі листівки та плакати кандидата в народні депутати по Центральному виборчому округу № 302 м. Одеси письменника Лева Вершиніна. За словами кіоскера, за кілька днів до цього якісь люди погрожували їй і вимагали зняти листівки Вершиніна.

Кандидат у народні депутати по тому ж округу, член Народного Руху України Анатолій Руденко під час зустрічі з виборцями після виголошення своєї передвиборчої програми... затанцював гопака.

Від редакції: Щодня нам надходять повідомлення з місць про те, як кандидати в нардепи заради місця в парламенті порушують закон про вибори, вдаються до підступних методів боротьби. Тож виборці мають врахувати це й віддати свої голоси гідним довір'я кандидатам.

Три завдання У. Перрі

В Україні з офіційним візитом перебуває делегація Міністерства оборони Сполучених Штатів Америки на чолі з міністром оборони У.Перрі. Завдання, які він прагнутиме вирішити під час візиту, глава Пентагону виклав ще у київському аеропорту. Перше завдання — «зміцнити й оновити відносини з нашими давніми друзями». Друге — продовжити роботу спільно з урядом України і з Міністерством оборони нашої країни над просуванням уперед дуже важливої Тристоронньої угоди між Україною, Росією і США, укладеної президентами цих держав у січні поточного року. Третім завданням є співробітництво з урядом України у рамках програм економічного розвитку і конверсії оборонних підприємств.

Глава Пентагону заявив про свій намір зустрітися з керівництвом Української держави, уряду, міністерств, а також з деякими парламентаріями. Очолювана ним делегація планує відвідати місто Первомайськ, де побуває у частині ракетних військ стратегічного призначення, ознайомиться з тим, як проходить виконання ряду програм щодо демонтажу ракетного озброєння у відповідності з прийнятими у Москві тристоронніми домовленостями. У.Перрі відвідає у Дніпропетровську виробниче об'єднання, яке спеціалізується на виробництві ракетної техніки.

Учора вранці відбулися переговори У.Перрі з міністром оборони України В.Радецьким. Міністри підписали кілька угод про співробітництво. Візит триває.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Продиктовано в номер

Візит А.Зленка до Варшави і Брюсселя

Учора розпочався офіційний візит міністра закордонних справ України А.Зленка до Республіки Польща. У Варшаві, як повідомив прес-центр МЗС України, глава українського зовнішньополітичного відомства буде прийнятий Президентом Польщі Л.Валенсою, матиме зустрічі з прем'єр-міністром В.Павляком, міністром закордонних справ Республіки Польща А.Олеховським, підпише двосторонні документи.

23 березня А.Зленко відвідає Брюссель, де відбудеться парафування Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейським Союзом.

СБУ спростовує

17 березня засоби масової інформації повідомили про пожежу на Хмельницькій АЕС. Через перекручення суттєвих деталей події це викликало занепокоєння і стурбованість населення. Зокрема повідомлялася версія пожежників про те, що в районі виникнення пожежі проходили кабелі системи управління ядерної установки, а також кабель під напругою в 6 тисяч вольт.

Передчасно передане повідомлення не відповідає дійсності. Встановлено, що пожежа виникла через загоряння кабеля під напругою в 380 вольт, який належить до допоміжного обладнання турбінного відділення і не пов'язаний з системою управління й захисту ядерної установки. Реактор був зупинений не аварійною системою, а за рішенням обслуговуючого персоналу.

З повідомлення прес-центру управління СБУ Хмельницької області.

«Зона»

Від усього можна сьогодні збайдужіти — від політики, матеріальних нестатків, розгулу злочинності... Лиш одне залишається незагойною раною — Чорнобиль. Ця біда тримає нас в облозі то страху, то несподіваної надії (а може, здоровий глузд візьме гору і страхітливий котел нейтралізують?) ось уже 8 років. Звикнути до неї ніяк не можна. Фотовиставка «Зона» харківських журналістів Юрія Ворошилова, Юрія Кобзаря та інших, організована проектом «Аїда-шоу» для дітей Чорнобиля, нагадала про це з новою силою. Експозиція, що днями була показана в Українському центрі культурних ініціатив, мовою фотодокументів розкриває загрозу, що нависла над здоров'ям людей, над екологією України.

Нібито погодилися

Ізраїль та ОВП мають намір відновити на високому рівні переговори, що були перервані через трагічні події у Хевроні. Як заявив держсекретар США У.Крістофер, готові відновити мирний діалог з Ізраїлем також Сирія, Йорданія та Ліван.

Тим часом РБ ООН ухвалила резолюцію, в якій засуджено теракт у Хевроні. У документі міститься заклик гарантувати захист палестинського населення на всій окупованій Ізраїлем території.

УКАЗ Президента України

Про додаткові заходи щодо стабілізації фінансового стану підприємств

З метою запобігання іммобілізації оборотних коштів підприємств і організацій та стабілізації фінансового стану підприємств, прискорення розрахунків, пов'язаних з оплатою імпортних поставок, **постановляю:**

Установити, що з першого квітня 1994 року імпортна сировина, матеріали, комплектуючі вироби, устаткування, що ввозяться резидентами для власних виробничих потреб, а також енергоносії (нафта і нафтопродукти, газ) та матеріально-технічні ресурси для сільського господарства (насіння, засоби захисту рослин та компоненти для їхнього виробництва, сільськогосподарська техніка і обладнання для переробки сільськогосподарської продукції та запасні частини до них), що ввозяться для виробничих потреб в Україну, в тому числі по бартерних операціях, не підлягають обкладенню податком на добавлену вартість під час переміщення через митний кордон України.

У разі використання зазначених товарів не на власні виробничі потреби або подальшого їх продажу (окрім вищезазначених, що ввозяться для виробничих потреб України) податок на добавлену вартість справляється виходячи з їхньої вартості з урахуванням податку на добавлену вартість, але не нижче за митну вартість, перераховану в національній валюті за курсом, установленим Національним банком України на день подачі декларації.

Президент України Л.КРАВЧУК

м.Київ
17 березня 1994 року.

У ЦЕНТРАЛЬНІЙ ВИБОРЧІЙ КОМІСІЇ ПО ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

17 березня під головуванням І.Г.Ємця відбулося чергове засідання Центральної виборчої комісії по виборах Президента України.

Затверджено календарний план основних організаційних заходів по підготовці і проведенню виборів Президента України 26 червня 1994 року, а також перелік основних питань для розгляду на засіданнях Центральної виборчої комісії. У зв'язку з тим, що на місцях висловлюються думки про покладення обов'язків окружних виборчих комісій по виборах Президента України на обласні /територіальні/ виборчі комісії по виборах депутатів і голів Рад, на засіданні було дано роз'яснення, що законодавством не передбачено змішування функцій цих виборчих комісій. Вони повинні створюватись окремо у порядку, передбаченому Законом «Про вибори Президента України» та Законом «Про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад».

Центральна виборча комісія затвердила порядок реєстрації участі політичних партій та їх виборчих блоків у виборах Президента України та зразок свідоцтва про реєстрацію.

Затверджено форми та зразки виборчих документів: протоколів Центральної, окружних і дільничних виборчих комісій, посвідчень, підписного листа на підтримку претендента на кандидата в Президента України, списку виборців та ін.

Розглянуто також ряд інших питань, пов'язаних з підготовкою до виборів Президента України.

Повідомлення з питань, обговорених на засіданні, зробили голова Центральної виборчої комісії та секретар Комісії І.І. Целуйко.

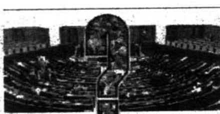
Глибоке співчуття Президента України

З глибоким сумом дізнався про те, що пішов із життя Олександр Васильович Гіталов, видатний трудівник сільського господарства, двічі Герой Соціалістичної Праці, активний захисник Батьківщини від фашистських загарбників.

Висловлюю щире співчуття рідним та близьким покійного. Пам'ять про О.В.Гіталова, талановитого організатора виробництва і хлібороба, мудру і шановану всім народом людину назавжди збережеться у наших серцях.

Президент України Леонід КРАВЧУК.

У ЦЕНТРАЛЬНІЙ ВИБОРЧІЙ КОМІСІЇ ПО ВИБОРАХ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

Чергове засідання Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів України відбулося 17 березня. Вів засідання голова комісії І.Г.Ємець.

Про організацію роботи Центральної виборчої комісії по підбиттю підсумків виборів народних депутатів України доповів заступник голови комісії В.І.Кирненко. Відзначено, що одержуватиме та узагальнюватиме дані про підсумки виборів оперативна група. До дня виборів вона здійснить перевірку телефонного та телеграфного зв'язку, у день виборів одержуватиме оперативні відомості про хід голосування та іншу можливу інформацію, після виборів узагальнюватиме дані про результати голосування. У прийнятій постанові передбачено провести на початку квітня 1994 року засідання Центральної виборчої комісії, на якому підбити підсумки виборів народних депутатів України в цілому по республіці.

Голова окружної комісії Малинського виборчого округу № 163 (Житомирська область) А.П.Шитюк проінформувала про факти порушення вимог Закону про вибори в частині проведення передвиборної агітації кандидатом у народні депутати по цьому округу В.С.Журавським. Центральна виборча комісія звернула увагу кандидата на те, що в разі повторення подібних порушень та допущення інших до нього можуть бути застосовані заходи, передбачені частиною п'ятою статті 26 Закону про вибори.

У комісії нині розглядається ще ряд звернень з виборчих округів стосовно недотримання рівних умов при проведенні виборчої кампанії окремими кандидатами у народні депутати України.

На засіданні було підкреслено, що всі подібні факти ретельно вивчатимуться і в разі виявлення порушень щодо кандидатів, які їх допустили, вживатимуться передбачені законом заходи аж до звернення до Верховного Суду України з приводу скасування рішень про реєстрацію кандидатів.

З порядком зберігання документів по виборах народних депутатів України ознайомив секретар Центральної виборчої комісії І.І.Целуйко.

Комісія розглянула також ряд інших питань.

На засіданні комісії були присутні представники від партій, які беруть участь у виборах, від міжнародних організацій, працівники засобів масової інформації.

УКАЗ Президента України

Про затвердження Положення про пам'ятний знак «50 років визволення України» та Опису пам'ятного знака «50 років визволення України»

У зв'язку з Указом Президента України від 22 березня 1993 року №92 «Про всенародне відзначення 50-річчя визволення України від фашистських загарбників» постановляю:

1. Затвердити Положення про пам'ятний знак «50 років визволення України».

2. Затвердити Опис пам'ятного знака «50 років визволення України».

3. Доручити Кабінету Міністрів України організувати виготовлення пам'ятного знака та посвідчення до нього.

Президент України
Л.КРАВЧУК.

м.Київ,
10 березня 1994 року.

Положення про пам'ятний знак «50 років визволення України»

1. Пам'ятним знаком «50 років визволення України» нагороджуються учасники війни, які проживають в Україні, а саме:

військовослужбовці, які проходили військову службу у Збройних Силах колишнього СРСР в період Великої Вітчизняної війни 1941—1945 рр., партизани і підпільники Великої Вітчизняної війни;

військовослужбовці, а також особи начальницького і рядового складу органів Міністерства внутрішніх справ і Комітету державної безпеки колишнього СРСР, які проходили службу в період Великої Вітчизняної війни;

особи вільнонайманого складу, які працювали або проходили службу у Збройних Силах, військах і органах Міністерства внутрішніх справ і Комітету державної безпеки колишнього СРСР у період Великої Вітчизняної війни;

військовослужбовці, особи вільнонайманого складу, а також бійці винищувальних батальйонів, взводів і загонів захисту народу та інших формувань, що брали безпосередню участь у бойових операціях по ліквідації диверсійно- терористичних груп фашистської Німеччини на території колишнього СРСР;

члени груп самозахисту об'єктових і аварійних команд місцевої протиповітряної оборони, народного ополчення, що діяли у період Великої Вітчизняної війни;

особи, які були залучені командуванням військових частин до розмінування полів та об'єктів народного господарства, та особи, які на мінних тральщиках брали участь у траленні бойових мін у воєнний і повоєнний час;

особи, які в період Великої Вітчизняної війни перебували у складі армії і флоту як сини полків і юнги до досягнення ними повноліття;

вояки Української повстанчої армії, які брали участь у бойових діях проти німецько-фашистських загарбників на тимчасово окупованій ними території України в 1941—1944 роках, які не вчинили злочинів проти миру і людства, та ті, що реабілітовані відповідно до Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні»;

колишні в'язні концтаборів, гетто, інших місць примусового тримання в період другої світової війни та особи, які були насильно вивезені з території колишнього СРСР в період Великої Вітчизняної війни на території держав, що були в стані війни з СРСР, або окуповані фашистською Німеччиною, якщо вони не вчинили в цей період злочинів проти Батьківщини;

особи, які стали інвалідами внаслідок поранень чи інших ушкоджень здоров'я, одержаних у районах бойових дій у період Великої Вітчизняної війни та від вибухових речовин у повоєнний період, а також при виконанні робіт по розмінуванню;

особи, які в період з 8 вересня 1941 року по 27 січня 1944 року працювали на підприємствах, в установах і організаціях міста Ленінграда і нагороджені медаллю «За оборону Ленінграда», та особи, нагороджені знаком «Жителю блокадного Ленінграда»;

працівники сфери культурного обслуговування фронтів, які виступали перед воїнами діючої армії (флоту) в період Великої Вітчизняної війни;

особи, які працювали в період Великої Вітчизняної війни в тилу — на підприємствах, в установах, організаціях, колгоспах, за винятком періоду роботи на тимчасово окупованій території;

працівники спеціальних формувань Народного комісаріату шляхів, Народного комісаріату зв'язку, Народного комісаріату охорони здоров'я, плаваючого складу промислових і транспортних суден і льотно-підйомного складу авіації, Народного комісаріату рибної промисловості колишнього СРСР, морського і річкового флоту, льотно-підйомного складу авіації Головного управління Північного морського шляху, переведені у період Великої Вітчизняної війни на становище осіб, що перебували у лавах Червоної Армії та виконували завдання в інтересах армії та флоту в межах тилових кордонів діючих фронтів або оперативних зон діючих флотів, а також члени екіпажів суден транспортного флоту, які були захоплені в портах фашистської Німеччини 22 червня 1941 року на порушення Конвенції про становище ворожих торгових суден на початку воєнних дій (Гаага — 1907 р.);

особи, які нагороджені орденами і медалями колишнього СРСР за бойові і трудові заслуги в роки Великої Вітчизняної війни.

2. Пам'ятним знаком «50 років визволення України» нагороджуються особи, які проживають за межами України і брали участь у визволенні України від фашистських загарбників у складі діючої армії (флоту), партизанських загонах, підпіллі, та вояки Української повстанчої армії, які не вчинили злочинів проти миру і людства.

3. Пам'ятний знак «50 років визволення України» від імені Президента України вручають:

особам, які вибули із Збройних Сил колишнього СРСР та Збройних Сил України, — військові комісаріати за місцем проживання;

особам, які вибули з військ і органів Міністерства внутрішніх справ та Комітету державної безпеки колишнього СРСР, — військові комісаріати за місцем проживання або відповідні міністерства та інші центральні органи державної виконавчої влади України;

трудівникам тилу, колишнім партизанам і учасникам підпілля — органи місцевого самоврядування;

визволителям України, які проживають за межами України, — дипломатичні представництва та консульські установи України за кордоном відповідно до пункту 2 цього Положення.

4. Разом з пам'ятним знаком нагородженому вручається посвідчення встановленого зразка.

5. Пам'ятний знак «50 років визволення України» носять на грудях з правого боку.

ОПИС пам'ятного знака «50 років визволення України»

Пам'ятний знак «50 років визволення України« має фігурну овальну форму. У центрі пам'ятного знака — картуш, обрамлений вінком з дубового та лаврового листя і увінчаний трьома пучками розбіжних променів, з написом у чотири рядки: «50 років визволення України». Цифра «50» покрита червоною емаллю. У нижній частині пам'ятного знака — зображення військової зброї: танк на схрещенні гармат і ракет.

Усі зображення і написи випуклі. Композиція пам'ятного знака оповита стрічкою, яка покрита емаллю синього та жовтого кольору. Розмір пам'ятного знака: висота — 44 мм, ширина — 35 мм, зворотний бік пам'ятного знака плоский. Пам'ятний знак виготовляють з томпаку і прикріплюють до одягу за допомогою шпильки.

Повідомлення прес-служби Президента України і Кабінету міністрів України

У зв'язку з численними зверненнями організацій ветеранів Великої Вітчизняної війни та окремих громадян на адресу Президента України, уряду з приводу участі України в заходах по підготовці до святкування 50-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 років, які заплановано провести в рамках Співдружності незалежних держав, прес-служба Президента України і Кабінету Міністрів України уповноважена повідомити таке.

У зверненнях наголошується головним чином на тому, що Україна нібито відходить від проведення святкування ювілею Перемоги у Великій Вітчизняній війні на міждержавному рівні. Однак ці ствердження не відповідають реальному стану речей.

Питання відсвяткування 50-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні перебувають під постійною увагою Президента та уряду України. Крім заходів, що передбачається здійснити в нашій державі з нагоди цього ювілею, Україна виступає за організацію та підготовку його святкування на міжнародному рівні, зокрема в рамках СНД.

Україна підтримала ідею проведення спільних заходів держав—учасниць СНД щодо святкування 50-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні і підписала у м.Москві 24 вересня 1993 р. відповідне рішення Ради глав держав—учасниць Співдружності.

Усвідомлюючи неперевершене значення Перемоги у Великій Вітчизняній війні для нашого народу та народів всього світу, Президент і уряд України докладуть усіх зусиль, аби належно відсвяткувати цей ювілей та вшанувати наших ветеранів.

Україна готує свої пропозиції по святкуванню 50-річчя Перемоги на міждержавному рівні і внесе їх на розгляд чергового засідання Ради глав держав—учасниць СНД у квітні 1994 року. Мова, зокрема, буде йти про конкретні заходи, пов'язані з ювілейною датою, відзначення учасників Великої Вітчизняної війни, в тому числі пам'ятною медаллю, інші актуальні проблеми, які стосуються цього великого всенародного свята.

Прес-служба Президента України і Кабінету Міністрів України — Укрінформ.

ЧИ НАБЛИЗИЛАСЬ УКРАЇНА ДО РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ?

Роздуми після відрядження до Сполучених Штатів Америки

Західні інвестори до нас прийдуть

— Валерію Георгійовичу, ви вже не вперше були у США. Які ваші основні враження від нинішньої поїздки в складі урядової делегації на чолі з Президентом України Леонідом Кравчуком? Чи справдилися сподівання?

— Скажу однозначно: візит пройшов успішно. Ним відкрито нову еру в українсько-американських відносинах. Підписано надзвичайно важливі документи щодо розвитку співробітництва між нашими країнами. Ці документи визначають на тривалу перспективу обрії нашого взаємовигідного ділового партнерства. Дуже плідно пройшли переговори між Президентом України Леонідом Кравчуком і Президентом США Біллом Клінтоном. Вони поставили підписи під Спільною заявою щодо розвитку українсько-американської дружби і партнерства, Договором про заохочення та взаємний захист інвестицій. Важко переоцінити значення цих угод.

Як відомо, США вирішили виділити Україні 700 мільйонів доларів: половину — на ядерне роззброєння і половину — на допомогу в проведенні економічних реформ. Крім того, передбачається, що адміністрація США виділить ще приблизно 1 мільярд доларів на технічне переоснащення підприємств нашого народного господарства. Вельми ймовірні й інші форми інвестицій. Отже, можна вважати, що загальна сума допомоги Україні перевищить два мільярди доларів. Навряд чи треба доводити, наскільки це важливо для нашої економіки.

Хотів би підкреслити, що в безумовному успіхові офіційного візиту чимала особиста заслуга Президента України Леоніда Кравчука. Значну роль відіграли його виважений, розумний політичний підхід до розв'язання кардинальних проблем і сміливість, наполегливість у відстоюванні інтересів нашої молодої незалежної держави. І ці якості були помічені й належно оцінені американською стороною. Увагу наших співрозмовників і партнерів привернула, зокрема, тверда позиція Леоніда Макаровича щодо ринкової економіки. Він недвозначно заявив, що альтернативи ринковим реформам в Україні немає.

Отже, якщо коротко підсумувати результати візиту, то можна сказати, що вони навіть перевершили наші сподівання. Американці наголошували, що 1994 рік може стати в зовнішній політиці США в регіоні Східної Європи роком України.

На запитання кореспондента відповідає президент Всеукраїнського об'єднання підприємців та акціонерного товариства «Українська фінансова група» ВАЛЕРІЙ БАБИЧ

Звичайно, це випадковий збіг, що переговори проходили на початку весни. Але символічно, що вони ознаменували весну в українсько-американських відносинах. Наші заокеанські колеги в новому світлі побачили Україну. Вона здобула високу репутацію миролюбної країни, яка, дбаючи про свою територіальну цілісність і недоторканність власних кордонів, нікому не загрожує, не має ніяких агресивних зазіхань до жодної держави світу.

— Як відомо, Сполучені Штати — класична країна високорозвинутої ринкової економіки. Як там ставляться до темпів ринкових перетворень в Україні?

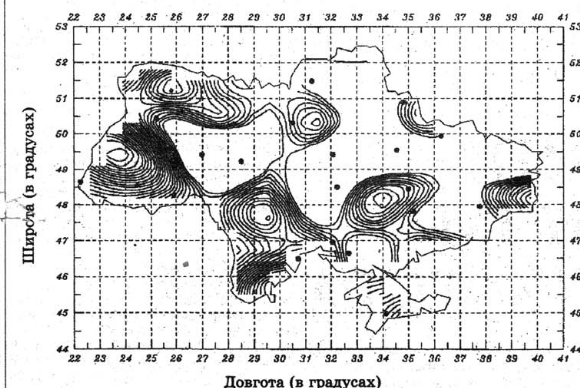
— До недавнього часу це було дуже болюче питання. Наші співрозмовники і у вищих ешелонах влади, і на підприємницькому рівні підкреслювали, що реформи у нас ідуть дуже повільно. В серпні минулого року мені довелося бути у Вашингтоні в складі нашої урядової делегації, яка брала участь у сесії Світового банку. Там з гіркотою довелося ознайомитися з публікацією Міжнародного валютного фонду по Україні. Ось як оцінювалася наша ситуація за 1993 рік: «Збільшення грошової маси, різке падіння курсу національної валюти, небезпечно високі темпи зростання цін». Недарма можливість інвестицій в Україну розглядалася тоді як нульова. Рейтинг привабливості для іноземних інвесторів опустився, соромно сказати, на 146 місце в світі.

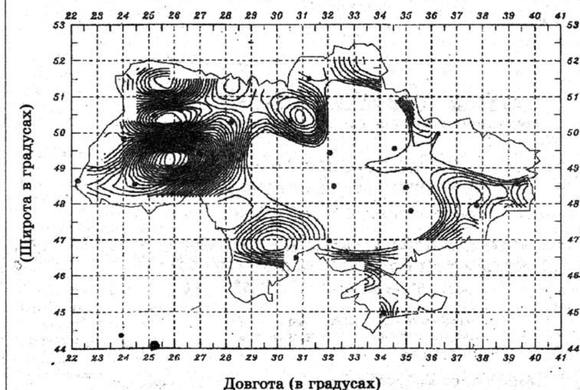
— І це, певно, не випадково. Чим, на вашу думку, можна було пояснити таку невеселу картину?

— Передусім відсутністю політичної та економічної стабільності в Україні. Крім того, слід підкреслити: приплив інвестицій з-за кордону стримувався і ще стримується через брак недержавного сектора економіки. Західні бізнесмени та підприємці згодні вкладати кошти в нашу молоду державу, але переважно не в державні, а в приватні підприємства. І тому, цілком зрозуміло, слід прискорювати й поглиблювати процеси приватизації. Вони ж проходять нерішуче, повільно, зі скрипом.

А згадаймо, як найвищий орган законодавчої влади — наш парламент — часто-густо зустрічає в штики реалістичні спроби просунутися вперед шляхом реформ, торпедує конкретні пропозиції щодо валютного регулювання, раціоналізації структури експорту та імпорту, адаптацію нашої національної економіки до світового господарства. І якщо все-таки зроблено окремі кроки, щоб перебороти критичну ситуацію, то нерідко не завдяки, а саме всупереч волі певних впливових сил у парламенті. Маю на увазі, зокрема, підписані Президентом укази, які надають іноземним інвесторам право брати участь у приватизації об'єктів незавершеного будівництва й автозаправних станцій разом із земельними ділянками, на яких вони розташовані.

Сьогодні, цілком зрозуміло, потрібні закони, проекти і дії, які сприяли б істотному скороченню гіперінфляції, лібералізації зовнішньоекономічної діяльності, прискоренню приватизації, зародженню конкурентного середовища. І, ясна річ, в усіх цих процесах належне місце повинно зайняти вільне, а не невільницьке підприємство. Тобто мовиться про те, що економічна й технічна допомога американської сторони буде адекватна реаліям українського ринку, докорінному реформуванню нашої економіки, яка має і величезні перспективи, і колосальний науково-виробничий, кадровий та інтелектуальний потенціал.

Спалахнуло зелене світло

— Чи змінилося щось у ставленні до нашої країни за минулі вісім місяців, після серпня 1993 року, коли ви їздили на сесію Світового банку до Вашингтона?

— Безумовно. Я б сказав, зроблено прорив. Раніше нас слухали переважно із ввічливості. І ти відчував, що твої слова немовби падають у вату. Тепер ситуація змінилася принципово. Під час візиту мені довелося брати участь у багатьох зустрічах з сенаторами й конгресменами, керівниками міністерств фінансів, торгівлі, найбільших корпорацій, відомими бізнесменами США, і ми повною мірою відчули ці позитивні зміни.

Запам'яталася, зокрема, бесіда з президентом Світового банку паном Л.Престоном і виконавчим директором Міжнародного валютного фонду паном М.Камдессю. Вони привернули увагу до п'яти найважливіших передумов успішного здійснення реформ. Це, по-перше, скорочення бюджетного дефіциту. По-друге, розумна і послідовна монетарна політика. По-третє, досконале валютне регулювання. По-четверте, ретельно продумана податкова система та вільне ціноутворення. Але якщо реалізувати тільки ці чотири пункти програми, то мільйони співгромадян можуть опинитися за межею бідності. Тому винятокова увага приділялася п'ятому пунктові. Це — не декларований, а реальний захист найменш матеріально забезпечених верств населення.

Ми звикли до наших пропагандистських стереотипів: мовляв, капіталісти дбають лише про те, аби набивати власну кишеню. А наші американські партнери підкреслювали: з одного боку, слід створювати всі умови, щоб сприяти розвитку підприємництва, ініціативи ділових людей, виробників, а з другого — створити надійну систему соціального захисту бідних.

— До недавнього часу американська та й узагалі вся західна фінансова допомога Україні була майже символічною. Ви говорите, що становище докорінно змінилося. Тоді виникає запитання: як найкраще скористатися з цієї допомоги?

— Це істотна проблема. Справді, США стали гарантом допомоги Україні з боку фінансових кіл Європи і світу. Образно кажучи, перед інвесторами спалахнуло зелене світло замість колишнього червоного. І вкрай важливо розумно скористатися новими умовами, освоїти кредити за міжнародними стандартами. Щоб не повторився сумний досвід попередніх років. У Європейському банку реконструкції та розвитку я дізнався торік, що через нашу нерозпорядливість і неоперативність ми так і не отримали виділену фінансову допомогу під економічні реформи. Хіба таке допустиме? А зараз же йдеться про дійсно солідні суми для стабілізації української економіки.

Розвінчано ще один міф

— Валерію Георгійовичу, в нашому суспільстві, як відомо, ставлення до іноземних інвестицій неоднозначне. Ви щойно згадали укази Президента, які надають іноземним інвесторам право брати участь у приватизації об'єктів незавершеного будівництва і автозаправних станцій. Але ж, пригадується, ці документи миттю викликали бурхливу реакцію ревних захисників інтересів посткомуністичного суспільства. Вони зчинили страшенний галас: «Розпродують Україну!», прикриваючись посиланнями на громадську думку: мовляв, спитайте людей — і вони вам скажуть, що їх не приваблює капіталістичний рай ринкової економіки.

— Так, чимало політиків, а ще більше політиканів охоче спекулюють на громадській думці, докорінних інтересах народу тощо. Але чи справді знають вони, що думають з приводу ринкової економіки наші співвітчизники? Чи не видають бажане за дійсне? Чи не нав'язують співгромадянам своє персональне, далеке від об'єктивної дійсності, бачення подій?

Я економіст і звик вірити цифрам. А тенденції соціальної статистики на підставі ретельних соціологічних опитів і аналітичних оцінок експертів вельми красномовні і говорять самі за себе. Вони свідчать, зокрема, про зміни в соціально-психологічному настрої людей у бік підтримки ринкових принципів, приватизації землі, стимулювання підприємництва. Результати цих ґрунтовних і всебічних аналітичних досліджень, розроблених на об'єктивній науковій основі, конкретизовані і в математичних показниках, і в графіках. Деякі з них для наочності пропоную читачам газети. Ці унікальні графіки публікуються вперше.

Почну з головного показника. Близько 60 відсотків населення України позитивно ставиться до ринкової економіки. І це вкрай важливо. Отже, розвінчується міф про несприйняття суспільством ринкових реформ. Водночас ситуація по окремих регіонах неоднорідна і строката. Найпозитивніше ставиться до реформ населення Дніпропетровської, Луганської, Київської, Одеської та західних областей України. Причому мешканці Львівщини, Волині та Івано-Франківщини найбільш доброзичливо — 66 відсотків.

Така ж приблизно тенденція і в ставленні населення України до приватизації засобів виробництва.

Аналогічний і географічний розподіл симпатій жителів різних регіонів до приватної власності. Що ж до приватної власності на землю, то позитивно ставиться до цього населення шести західних областей України і Полісся. В той же час стійку байдужість до цієї проблеми виявляють жителі центру України та північної частини степової зони.

— З того, що ви сказали, випливає, начебто Україна поділяється за своїм соціальним настроєм на більш консервативний центр та прогресивні околиці. Центр немовби тяжіє до соціалістичних форм економічного розвитку, а периферія — до ринку. Чим ви могли б таке пояснити?

—Ну, це, зрозуміло, вельми умовні межі. Головне тут не в окремих регіональних особливостях, а в принциповому повороті громадської думки суспільства до ринкової економіки, яка визначилася за останні півроку. Це стала тенденція. А неадекватність ставлення окремих регіонів до реформи можна пояснити, зокрема, тим, що населення західних областей порівняно недавно в історичному плані було втягнуте в орбіту радянської планової економіки. І ще живі люди, які зберегли в

(Закінчення на 4-й стор.)

Чи наблизилась Україна до ринкової економіки?

(Закінчення. Початок на 3-й стор.).

пам'яті .інший, ринковий, уклад економіки. Позначається на ставленні до ринкових перетворень і політичний вплив різних партій та рухів.

Не обвальна — оптимальна

— Який висновок напрошується з цих цікавих даних?

— Насамперед такий: підхід до реформ має бути диференційованим. Нас переслідує стара хвороба зрівнялівки, без урахування конкретних умов. Дається взнаки стереотипна звичка все робити огульно, чохом, доводити до всіх однакові «підвищені рубежі» з приватизації, як колись — із колективізації. Дехто вже прагне відрапортувати про «успішне виконання». Формалізм губить будь-яку справу, а тим паче таку чутливу, як реформування економіки. Тут потрібно точно враховувати психологію людей. І підходити до цих проблем еволюційним шляхом, а не методом революційного нав'язування згори, що ми вже проходили. І добре проходили. Рубці лишилися і в пам'яті, і в серці.

Вже нині виділяються області зі стабільним позитивним ставленням населення до роботи в ринкових умовах. І цілком зрозуміло, що саме тут слід передусім застосувати активні форми переходу до ринку — створення вільних економічних зон, прискорення приватизаційних процесів.

— Дехто з учених виступає за обвальну приватизацію. Ви підтримуєте такий погляд?

— Я не за обвальну, а за оптимальну. Я за такий підхід, коли рішення «згори» (парламентські, урядові) знаходять органічну підтримку «внизу». Головне — за рекордними цифрами приватизації, за деклараціями про благо всього народу не забувати конкретну людину, допомогти їй не тільки вижити в наш складний час, а й органічно адаптуватися в ринковий простір.

— З такими міркуваннями не можна не погодитись. Але ось конкретний життєвий конфлікт, сказати б — реальний приватизаційний збій. У січні в Харкові відбувся перший в Україні земельний аукціон. Він готувався помпезно і гучно. Та, як мовиться в народі, з великої хмари малий дощ. На торги було виставлено 16 земельних ділянок у різних районах міста — під офіси й житлові котеджі. А купили всього дві на загальну суму півтора мільярда карбованців. Як прокоментуєте цей факт? З одного боку, говоримо про потребу приватної власності на землю, а з другого — її не купують.

— Немає диму без полум'я. Наскільки я знаю, порівняно скромні підсумки першого земельного аукціону пояснюються рядом факторів. Насамперед, ще не вивітрився в потенційних покупців давній, десятиріччями насаджуваний острах: а чи не прийде з маузером матрос Залізняк, аби націоналізувати земельну ділянку разом з офісом на ній? Це психологічний момент. А є й чисто практичні — дещо ускладнені умови участі в аукціоні: обов'язкова реєстрація в Харкові, висока стартова ціна, неможливість купити ділянку, якщо в тебе одна вже є... А де гарантія того, що завтра твій офіс не піде під знос? Деякі умови треба спростити, в деяких чіткіше розставити акценти.

І все-таки тенденції обнадіюють. Якщо, скажімо, у важкий період минулорічної осені, коли різко знизився життєвий рівень людей, ставлення населення до приватизації землі та засобів виробництва коливалось у межах 5,2 — 5,3 бала (за 10-бальною шкалою), то, згідно з прогнозами, наприкінці другого кварталу має досягти 6,5 бала.

Вірю в потенціал підприємництва

— Валерію Георгійовичу! Які, в контексті свіжих американських вражень, на вашу думку, найгостріші, вузлові проблеми нашої національної економіки, котрі треба розв'язувати в першу чергу, аби сприяти розвиткові ділового підприємництва?

— Мені здається, що нині в державі нагромадилася критична маса проблем, які викликають щонайсерйознішу тривогу всього суспільства. Це розвал системи державного управління, повний хаос в економіці, гіперінфляція, яка торік досягла 9000 відсотків, розбалансування кредитно-фінансової системи, різке падіння виробництва. Внаслідок цього більшість населення відкинуто за межу бідності. Якщо не вжити кардинальних заходів для виходу з економічної кризи, а точніше — катастрофи, то країна опиниться на краю гострих соціальних потрясінь.

— Це справді так. Недавно наш кореспондент зустрівся з голодуючими шахтарями, яким не видавали зарплату ще з грудня. Один із них — гірник об'єднання «Павлоградвугілля» Станіслав Устименко сказав: «Наше життя злиденне. Якби не картопля з власного городу, навряд чи моя сім'я змогла б вижити».

— І він правий. Шахтарям необхідна допомога на урядовому рівні. Та сьогоднішні владні структури не спроможні це зробити, хоч вугільна галузь, її трудівники потребують пріоритетної державної підтримки. Торкаючись проблем паливно-енергетичного комплексу, хотів би наголосити, що наші урядовці намагаються списати нестримні темпи інфляції лише на рахунок вартості енергоносіїв, не маючи для цього достатніх підстав. Так, ціни на нафту й газ справді багаторазово зросли. Але ж питома вага енергоносіїв у собівартості готової продукції не перевищує 10—15 відсотків. Отже, не там — в усякому разі, не тільки там! — заритий собака гіперінфляції та різкого зниження життєвого рівня населення.

Не в змозі піднести економіку, дехто з можновладців, щоб відвернути увагу суспільства від своєї некомпетентності, бездарності та корумпованості, прагне спрямувати невдоволення широких верств населення в бік підприємців: ось, мовляв, причина зла, ось ті здирники, спекулянти, нувориші, акули капіталу, які наживаються за ваш рахунок. Так створюється образ ворога. Це дуже підступна і небезпечна політика. Під цим демагогічно-пропагандистським прикриттям підприємництво душать важким податковим пресом, йому перекривають кисень, викручують руки, створюють на кожному кроці численні бар'єри і перешкоди, неймовірно важкі умови для виживання. Робиться все, щоб згорнути підприємницький сектор.

— Що може зробити Всеукраїнське об'єднання підприємців, яке ви очолюєте? Як протистояти такому жорсткому пресингу? Мені довелося бути на першому з'їзді підприємців. Інтелектуальний потенціал і конструктивний, діловий рівень того зібрання були вельми високими. Як використовується ця потужна громадська сила?

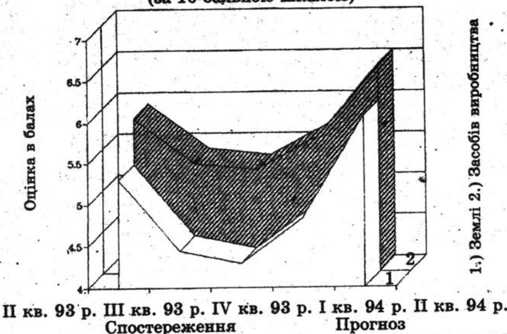
— Вона інтенсивно спрямовується у три русла. Перше — відстоювати законні права і свободи підприємців, передусім гарантувати державну підтримку виробникові незалежно від форми власності. Друге — соціальна захищеність малозабезпечених верств суспільства. Третє — державне визнання приватної власності на землю та засоби виробництва.

Сприяємо розгортанню вітчизняного підприємництва в інтересах динамічного розвитку народного господарства та підвищення життєвого рівня народу України. Хоча відчуваємо шалений опір, і тому вдається зробити не все. Але гадаю, що з обранням нового, професіонального, парламенту справи підуть на краще. І тоді відійде в минуле невеселий жарт, що чутки про зародження ринку в Україні надто перебільшені.

— Наприкінці інтерв'ю хотів би запитати про таке. Ім'я Валерія Бабича як одного з лідерів українського підприємництва, активного поборника ринкових реформ і піднесення рівня життя народу добре відоме. Очолюване вами акціонерне товариство «Українська фінансова група» об'єднує 400 тисяч акціонерів. Воно стало масовим, народним товариством. Що б ви хотіли сказати сьогодні їм, та й усім читачам нашої газети?

— Вірю, що гору візьме логіка здорового глузду. Ринкова економіка посяде в нашій державі, як і в усьому цивілізованому світі, чільне місце. Вірю в те, що незалежна Україна стане процвітаючою країною, а її народ багатим і щасливим. Об'єднаймо ж задля досягнення цієї мети зусилля всього суспільства!

Тенденції ставлення населення України до приватизації землі і засобів виробництва (за 10-бальною шкалою)

ПОДВІЙНІ СТАНДАРТИ СТАНДАРТИЗАТОРА

Наука: резонанс

Публікація статті Д. Коршунова «За чиїми стандартами нам жити?» (ГУ, № 14 ц.р.) зумовила багату редакційну пошту. З огляду на те, що «основною дійовою особою» цієї статті виступає недавно створений Державний комітет України зі стандартизації, публікуємо його офіційну точку зору на проблему становлення національної стандартизації.

Після розпаду СРСР перед Україною постала потреба мати власні технічне законодавство та нормативну базу.

Для вирішення цих питань при Кабінеті Міністрів було створено Державний комітет зі стандартизації — національний орган, який репрезентує Україну в міжнародних організаціях.

Свою роботу він розпочав з розроблення концепції, програми її реалізації та формування правових основ стандартизації в Україні.

Автор статті «За чиїми стандартами нам жити?» Д. Коршунов каже про потребу створення національної, а не державної системи стандартизації, але ж саме новим Декретом та Державною системою стандартизації України, на відміну від системи стандартизації в колишньому СРСР, передбачено розроблення стандартів технічними комітетами (ТК), до яких, згідно з Декретом, «залучаються представники всіх заінтересованих підприємств, установ замовників, розробників, виробників продукції, товариств споживачів, науково-технічних та інженерних товариств, провідні вчені й фахівці». Якими ще «недержавними суб'єктами», висловлюючись терміном Д.Коршунова, можна доповнити цей перелік?

До речі, про терміни.

Незрозуміле глузування автора з розроблення термінологічних державних стандартів. Це є звичайна міжнародна практика та один з найліпших засобів впровадження в життя «Державної програми розвитку української мови та інших національних мов в Україні до 2000 року» в частині розроблення нормативної та технічної документації.

Теза про поквапливість приєднання України до Угоди з питань стандартизації між країнами СНД — це, щонайменше, перебільшення, бо в першій статті угоди чітко сформульовано: «Сторони мають повну самостійність з питань формування та реалізації системи стандартизації та організації робіт у цій галузі». А для того, щоб промисловість могла нормально працювати з тим велетенським фондом стандартів (тільки ГОСТів — понад 20 тисяч), що лишився після розпаду СРСР, потрібен новий правовий документ на міждержавному рівні.

Сьогодні стандарти колишнього СРСР ще залишаються нормативною базою для десятків тисяч підприємств України, бо за два роки неможливо модернізувати застарілі засоби виробництва, впровадити новітні технології й розробити національні нормативні документи, враховуючи реальний економічний простір та господарські, торговельні, науково-технічні зв'язки, що склалися між колишніми республіками, а нині країнами СНД.

Як повноправний представник України в Міждержавній Раді, створеній в рамках Угоди, Держстандарт рішуче відстоює інтереси нашої держави, стримує монополію Російської Федерації в галузі міждержавної стандартизації. Так, наприклад, створення міждержавних технічних комітетів зі стандартизації на базі українських організацій, розроблення ними міждержавних стандартів забезпечує захист технічних інтересів України, що особливо важливо для взаємного визнання сертифікатів на продукцію та усунення технічних бар'єрів у торгівлі.

Для активної інтеграції до міжнародного співтовариства та підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції Держстандарт України уклав двосторонні угоди з кількома європейськими країнами.

Держстандарт України репрезентує також нашу державу в міжнародних організаціях зі стандартизації — ІСО та МЕК.

Тепер про інтелектуальну власність. Жодний стандарт не є доробком фізичної особи, це завжди результат колективної праці, тому залежно від категорії стандарту майнова частина авторських прав належить державі чи організаціям, що їх затвердили. Це є нормою міжнародної практики.

Щодо інформування громадськості про роботу Держстандарту і взагалі про становлення стандартизації в Україні, то щомісяця Держстандарт видає інформаційний покажчик стандартів, щоквартально — «Бюлетень інформаційних матеріалів зі стандартизації», в яких подає різноманітну інформацію в галузі стандартизації в Україні.

Держстандарт був би вдячний секції «Наукові засади стандартизації» УНА за випуск секцією часопису з питань стандартизації, щоб не тільки «метри інтелектуальної думки України», а й рядові фахівці Держстандарту, працівники підприємств та установ могли ознайомитися з останніми досягненнями науковців секції в галузі стандартизації. Тоді, можливо, і стандартизатору Д.Коршунову не доведеться ще раз вдаватися до подвійних стандартів: співати панегірики російським фахівцям у московських часописах (як це він зробив у журналі «Стандарты и качество» № 9 за 1993 рік) і паралельно, на сторінках уже українських газет, звинувачувати тих, хто справді робить справу, в «промосковській заангажованості».

Володимир ШЕВЧЕНКО,
начальник управління військової стандартизації Держстандарту України;
Ніна КОТЄНОК,
начальник управління державної стандартизації;
Дмитро МИШОВЕЦЬ,
начальник відділу інформаційних технологій.

«Інтелект України» — шанс для держави

В умовах ринкової економіки виживають тільки ті підприємства і фірми, які активно створюють (або юридично бездоганно привласнюють!) інтелектуальну промислову власність. Керуючись висновками цілеспрямованих маркетингових досліджень, вони успішно реалізують на ринку об'єкти такої власності у вигляді нових товарів чи послуг або шляхом укладання ліцензійних угод з іншими підприємствами продають майнові права на виробництво та збуток таких товарів. Отже, економічно найбільш могутніми є ті країни, в яких створено найкращі умови для відтворення, придбання та використання інтелектуальної промислової власності, насамперед наукоємних виробів та інноваційних технологій.

Японія, як відомо, показала усьому світові зразок стрімкого технологічного злету за обмеженості власних природних ресурсів. Для розвитку власного промислового виробництва конкурентоспроможних товарів в країні було запроваджено режим найбільшого сприяння передусім для діяльності, пов'язаної з опануванням та використанням передового зарубіжного досвіду в галузі виробництва та збуту вдало запозичених або вигідно придбаних (чи присвоєних шляхом промислового шпигунства) інноваційних виробів та технологій.

Якщо зіставити з повоєнною Японією, стартові умови України як нової самостійної держави видаються здебільше кращими. У нас безмір більше природних ресурсів, маємо розвинені науку, промисловість, економіку в цілому.

Але очевидна недосконалість чинного законодавства та свідомий правовий нігілізм значної частини «зацікавлених» осіб і організацій призвели чи не до найбільшої загрози і небезпеки для національного інтелекту — безжалісного розкрадання і вивезення за кордон незліченної кількості перспективних винаходів і ноу-хау, що належать українським ученим та інженерам. Цей процес має кілька очевидних тенденцій.

По-перше, спостерігається інтенсивне, добре організоване, а, по суті, піратське вивезення умів та інтелектуальної власності. Закордонні фірми вільно знаходять та на пільгових — за мірками нашого злиденного існування — умовах наймають на постійну роботу за кордоном провідних українських фахівців.

Не таємниця, що в такій далеко не доброчинній діяльності беруть активну часть і сприяють зарубіжним «ковбоям від інтелекту» десятки й сотні вітчизняних учасників — від потужних комерційних фірм та об'єднань, відомих вузівських осередків до численних науково-впроваджувальних фірм і центрів, інвестиційних фондів і банків тощо. Звичайно, інтелектуальні ресурси можуть і повинні стати одним із головних джерел збільшення суспільного багатства нації, а перспективна інновація може стати експортним товаром, але тільки тоді, коли об'єктом купівлі-продажу переважно будуть не технічні ідеї чи «ноу-хау», а вироблена на їх основі продукція, коли торги чи аукціон будуть відкритими й матимуть конкурсний характер, рішення про продаж тої чи іншої інновації прийматимуть з урахуванням інтересів національної безпеки держави, перспектив розвитку її культури і збереження духовності.

По-друге, тривають «конкурси», закордонні організатори яких обіцяють переможцям контракти на роботу за кордоном або принаймні виїзд на конференції, симпозіуми та інші заходи з оплатою усіх витрат у ВКВ за умови, що учасники повідомляють їм зміст своїх науково-технічних розробок. Хіба це не легальна (а тому безкарна) форма технічного шпигунства?

По-третє, в Україні працюють представники різних посередницьких закордонних фірм, які, наобіцявши світле майбутнє у вигляді розподілу прибутків, хай навіть навпіл, пропонують нашим винахідникам і дизайнерам патентування їхніх винаходів за кордоном (зрозуміло, коштом фірми). Але тих, хто спокусився на такі обіцянки, хотілося б запитати: а зможуть вони перевірити доброчесність партнерів без виїзду за кордон, чи зможуть, не звертаючись до суду країн, партнери з яких виявили недоброчесність, одержати що-небудь на відшкодування своїх матеріальних і моральних збитків? І, нарешті, якою мірою юридично правоздатні чи правомочні для судових органів інших держав будуть укладені на території України угоди, в яких передбачено цілковиту передачу майнових прав партнерам?

Зрозуміло, що ефективно протидіяти піратській діяльності закордонних фірм на нашій території ми можемо тільки у загальновживаний у цивілізованому світі спосіб, а саме створенням в Україні економічних умов, за яких вітчизняним творцям нової технології і техніки буде вигідно (і психологічно зручніше) брати участь в інноваційній діяльності вдома, а не за кордоном.

Так, для наукових працівників, котрі займаються фундаментальними дослідженнями, перш за все потрібні послуги висококваліфікованих консультантів-методологів, які здатні допомогти у виборі найбільш актуальних напрямів створення піонерських винаходів на основі відкриттів у галузі природознавчих наук.

Для промисловців і підприємців, які беруть участь у структурній перебудові економіки, потрібні послуги висококваліфікованих маркетологів, здатних вказати такі сегменти внутрішнього та світового ринку, в яких задоволення платоспроможного попиту неможливе без інноваційної діяльності. А далі, незалежно від джерел та виду об'єктів інтелектуальної власності, потрібно: захистити майнові права авторів та інших учасників інноваційної діяльності, фінансувати дослідно-конструкторські роботи для розроблення комплектної технічної і технологічної документації, методично й практично допомагати у складанні бізнес-планів і здійснюванні маркетингових досліджень до створення дослідних виробництв, фінансувати ці виробництва, рекламу, збут (і в разі потреби — й післяпродажне обслуговування) нових товарів, а також їх серійне виробництво до заполонення ними обраного сегменту ринку.

Комплексне забезпечення цих умов державним коштом і силами тільки державних установ у ринковій економіці недоцільне й невигідне. Недоцільне того, що жодний державний орган, як ми впевнилися за доби «розвинутого соціалізму», не в змозі охопити усі аспекти економічної діяльності в країні, а невигідне того, що держава не в змозі взяти на себе всі економічні ризики інноваційної діяльності.

Тому Український союз промисловців і підприємців, Українська академія наук національного прогресу, Центр ринкових реформ і ряд інших впливових фінансових, промислових та громадських організацій, провідних навчальних і науково-дослідних закладів України у взаємодії з відповідними урядовими і парламентськими структурами виступили з ініціативою: створити потужну недержавну інвестиційно-виробничу (впроваджувальну) компанію із широким залученням вітчизняного та іноземного капіталу.

Така організація, яка за своїми функціями і структурою має бути інвестиційною компанією холдингового типу і з часом перетворитися на багатогалузевий міжнародний концерн інноваційних технологій, має взяти на себе істотну частину відповідальності за відтворення і збереження, доведення до товарного вигляду та прибуткову реалізацію сотень перспективних інноваційних пропозицій і винаходів для подальшого масового використання їх у науці і народному господарстві.

Важливо відзначити, що в такій компанії інноваційна діяльність розглядатиметься не як звичайні «інвестиції в новації», а як система дій, у якій початковою ланкою буде або цілеспрямоване створення, або цілеспрямований добір об'єктів інтелектуальної промислової власності для комерційної реалізації. Кінцева ланка цього процесу — реінвестування більшої частини прибутку в нові інноваційні цикли.

Отже, і це потрібно особливо підкреслити, концерн, будучи комерційною організацією і сплачуючи своїм акціонерам заслужені ними дивіденди, не прагнутиме накопичення і споживання надприбутків, які, без сумніву, можуть з'явитися під час роботи з інноваційним товаром, а вважатиме за головну засаду своєї діяльності прибуткове реінвестування надприбутку в нові інноваційні проекти, реалізація яких сприятиме збільшенню сукупного багатства суспільства і зміцненню економічної могутності держави.

Для досягнення цих цілей серед першочергових заходів довготривалої програми діяльності концерну мають бути: підтримка досліджень у наукоємних галузях економіки для створення і реалізації на світовому ринку конкурентоспроможної інноваційної продукції та технологій; організація міжнародного співробітництва в галузі спільного фінансування інноваційних проектів, створення спільних підприємств в Україні та за кордоном, патентування винаходів, корисних моделей та промислових зразків українських авторів за кордоном і міжнародний обмін ліцензіями (в тому числі й передання ноу-хау на комерційних умовах); участь в конверсії національної оборонної промисловості; сприяння розробленню та реалізації національної та регіональних екологічних програм; сприяння розвиткові системи охорони здоров'я та культури в Україні; участь у державній програмі приватизації.

Для ефективного функціонування такої системи на першому етапі в складі концерну необхідно створити такі акціоновані структури: Українська міжнародна інвестиційна компанія «Інтелект України»; Український Міжнародний Аукціонно-конкурсний дім; Національний центр інноватики та експертизи інноваційних пропозицій; Центр інформаційних ресурсів та Рекламно-видавничу агенцію.

Розпочалася практична робота зі створення у складі концерну УМІКОН двох перших технопарків:

УМІКОН-«Біофарм», головний напрям діяльності якого — організація виробництва та випуск життєво потрібних для країни вакцин і медпрепаратів на основі вітчизняних і зарубіжних субстанцій та штамів (Київ). Фінансування цього проекту передбачено здійснити з участю іноземних інвесторів;

УМІКОН-«Інформ-синтез», сфера діяльності якого — створення озвучених самонавчителів і комп'ютерних перекладачів з української та інших мов на основі оригінальної системи автоматизованого фонемного синтезу та звукового відтворення мови з текстових файлів, що введені до комп'ютера (Львів). Пропозиції на розроблення таких систем різного призначення отримані від вітчизняних і зарубіжних фірм та організацій.

Разом з конкурсним відбором та доробленням інноваційних пропозицій для їх подальшого комерційного використання в Україні і за кордоном інноватори та винахідники могли б отримати: технічну експертизу та сертифікацію ноу-хау, інноваційних виробів і технологій; оцінку їх патентоспроможності та можливостей товарної реалізації; правовий захист інноваційних пропозицій, надання консультацій та допомоги в розробленні комплектної технічної документації; маркетинг та рекламу продукції вітчизняних виробників; пошук іноземних інвесторів і партнерів для спільного виробництва тощо.

Реалізація такого проекту, що вже почалася, є чи не єдино можливою формою цивілізованої роботи з інноваційною продукцією, за якої в інтересах держави і самих винахідників цілком і беззастережно буде забезпечене виконання вищеназваних принципів купівлі-продажу інноваційної продукції на іноземних ринках.

Олексій ОНІПКО,
президент Української академії наук національного прогресу;

Валерій КУЦЕВИЧ,
патентний повірений України;

Петро СОСЕНКО,
директор ТОВ «Алькор-Інтек», в.о. Президента АТ УМІКОН;

Володимир ЛАНОВИЙ,
президент Центру ринкових реформ.

Колонка власкора

Почалася сесія з афери

Чергова сесія Рівненської міської Ради на самому старті «забуксувала». Хотіли розпочати з питань оподаткування, приватизації тощо, а... повернулися до вже не раз мусованого: як розкрадали в підвалах міської управи приховану гуманітарну допомогу. Керівники Ради й управи та окремі депутати намагалися перешкодити голові депутатської комісії Григорію Білоусу виголосити результати розслідування, та все ж сесія вирішила направити матеріали до міської прокуратури. До речі, «гуманітарна афера» не єдиний «здобуток» міської управи.

Без нахлібників

Переробляти молоко власного виробництва почали в колгоспі імені Кузнецова Дубнівського району, відмовившись від послуг районного маслосирзаводу. Рентабельність молочної галузі зросла вдвічі. Колгоспні тверді сири мають попит. Тут працює власна пекарня, незабаром стане до ладу ковбасний цех.
У господарствах Рівненщини за останній час відкрито десятки переробних підприємств. Поволеньки, а йдемо до ринку.

«Азалія» і криниця печалі

Тридцять книжок подарувало читачам видавництво Рівненської письменницької організації «Азалія». І це за умов нашої жорсткої економічної скрути! Чергова новинка — збірник спогадів «Із криниці печалі», де колишні репресовані, очевидці подій наводять страшні факти сталінського геноциду проти українського народу.

Замучила совість?

У слідчому ізоляторі Рівного наклав на себе руки Володимир Венгеренко. Разом з Олександром Козловим вони вчинили жахливий злочин — вбили матір і дитину. За що були засуджені до смертної кари. Козлов винним себе не визнав, чекає на виконання вироку.

Красуні, шукайте купальники!

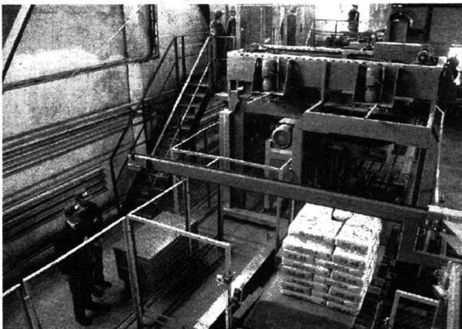
І поспішайте до Рівного. Тут виробничо-торгова фірма «Еліксир» проводить всеукраїнский конкурс краси «Еллі-94». Найстрункіші і найвродливіші отримають коштовні подарунки, чималі суми у ВКВ, переможниця — право представляти Україну на конкурсі «Міс Європа».

У підвалі, зате міжнародна

Рівненські майстри художнього фото власними силами зробили ремонт у підвальному приміщенні і влаштували там виставочний зал. А в тому залі організували міжнародну виставку робіт відомих майстрів сучасної фотографії з України, Італії, Ізраїлю, Росії, Казахстану. Портрети; ліричні пейзажі, знімки на побутову тематику дарують відвідувачам справжню насолоду.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівненська область.

Фотофакт

Стандарти — європейські

Українська фірма «ХОРДА Лтд» на орендованій території (Кам'янець-Подільський цементний завод) лише за сім місяців збудувала і нещодавно ввела в дію виробничий комплекс для пакетування цементу потужністю шістсот тисяч тонн на рік. На підприємстві також функціонує комплексна лабораторія для випробування і дослідження цементу на європейському рівні.

Український цемент, запакований в німецькі 50-кілограмові паперові мішки, обгорнуті фінською плівкою, має великий попит і вдома, і за кордоном.

На знімку: виробничий комплекс фірми «ХОРДА Лтд» на цементному заводі в Кам'янці-Подільському.

Бізнес

Міст у Європу

Відродити давню традицію волинських ярмарків вирішила луцька фірма «Едам-Світ», яку очолює Олексій Левченко — незмінний директор Всеукраїнського фестивалю авторської пісні «Оберіг». У квітні цього року фірма вперше в області без підтримки державних структур влаштовує багатопрофільний міжнародний ярмарок «Міст» за участю підприємців Польщі, Чехії, Німеччини, Словаччини та інших країн. Одержали запрошення й державні та приватні промисловці з дванадцяти областей України...

У програмі «Мосту-94» — презентації закордонних фірм, конференції, семінари, ділові переговори. За словами директора «Мосту» Миколи Гаврилюка, особливу увагу приділятимуть представникам так званого малого бізнесу, виходу його на ринки Європи. А всього цього року «Едам-Світ» планує влаштувати шість багатопрофільних ярмарків.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Коротко

Горять не тільки Ради, а й депутати

Близько восьми годин заливали пожежники охоплену вогнем споруду Костянтинівського міськвиконкому. Палала цими днями і будівля селищної Ради в Зуївці. В обох випадках не випадає говорити про зумисний підпал: то електродроти замкнуло, то самі ненароком підпалили. Одне слово, елементарне нехтування правил пожежної безпеки.

А ось пожежа, що сталася нещодавно у Горлівці коло дверей квартири голови Калінінської райради Івана Сахарчука, може мати й дещо інші причини. Встановлювати їх слідству. А сам Іван Андрійович розповів у місцевій пресі, що коли сім'я самотужки здолала вогонь, телефонний анонім лаконічно поставив вимогу: «Зніми свою кандидатуру на виборах!»

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Реклама

Продиктовано в номер

Україна — Китай: перша угода регіонів

З китайської провінції Хубей повернулася делегація обласної держадміністрації, очолювана представником Президента у Київській області Іваном Капштиком. Надаючи важливе значення встановленню та розширенню взаємовигідного економічного, науково-технічного та культурного партнерства між Київщиною та провінцією Хубей, підписано договір про дружбу та співробітництво.

— Разом із заступником голови уряду провінції Хань Нанпеном ми зробили конструктивний крок до співпраці на рівні регіонів, — говорить І. Капштик, — і ми, і вони дуже зацікавлені в інвестуванні створюваних спільних підприємств, інших форм підприємницької діяльності у легку та харчову промисловості, в галузі порошкової металургії та торгівлі.

Завод чистої води

Для подання гуманітарної допомоги Буковині у Австрії створена спеціальна благочинна місія «Фолькегільфе», що в перекладі українською означає «Народна допомога».

Нещодавно агенти «Народної допомоги» доставили в Чернівці на двох великих автоплатформах маленький заводик по очищенню питної води і передали його дитячій лікарні. Завод зможе обслуговувати й навколишні медичні установи.

6-й блок ЗапАЕС можна запустити у липні

— За рахунок власних, а не бюджетних коштів у липні нинішнього року ми готові запустити 6-й енергоблок Запорізької атомної станції, — повідомив представник Президента України в Запорізькій області Юрій Бочкарьов. — Але за умови, якщо потужність блоку буде повністю віддана у розпорядження області. З тим, щоб за рахунок здешевлення електроенергії, знизити собівартість продукції, підвищити її конкурентоздатність.

Татарстанський досвід приваблює кримських лідерів

Бажання підписати довгострокову економічну угоду з Татарстаном висловив президент Криму Ю.Мешков, який перебуває з робочою поїздкою в Казані. Відбулася його зустріч з татарстанським керівником М.Шаймієвим, під час якої сторони обговорили перспективи співробітництва. Зокрема, кримчани мають намір глибоко вивчити досвід здійснення економічних реформ в Татарстані, насамперед з питань, пов'язаних із забезпеченням населення продовольством, із програмою «м'якого» входження в ринок, соціальним захистом населення. До того ж, наголосив Ю.Мешков, політикам слід налагоджувати з колегами тісні особисті зв'язки.

«Чорний ящик» прояснить ситуацію

Триває розслідування обставин загибелі іранського військового літака С-130, який зазнав катастрофи поблизу столиці Нагірного Карабаху — Степанакерта. До місця події прибула офіційна делегація, до якої ввійшли дипломати, технічні експерти та представники ВПС Ірану.

Командування армії оборони НКР не підтвердило і не спростувало версію про те, що літак було випадково чи прицільно збито над територією Нагірного Карабаху зенітною ракетою однієї із супротивних сторін. Залишається сподіватися, що ситуацію прояснить «чорний ящик».

Шляхи Президента Назарбаєва

З офіційним візитом до Великобританії прибув Президент Казахстану Н.Назарбаєв. Плановано підписання низки документів про співробітництво двох держав у різних галузях. Це перша закордонна поїздка казахстанського лідера після парламентських виборів у республіці, які оглядачі, серед котрих і англійські, назвали проназарбаєвськими.

За повідомленнями наших власних кореспондентів і зарубіжних інформагентств.

Відлуння події

Кого образив «дідусь Ніксон»?

Між Росією й Сполученими Штатами більше розбіжностей, ніж взаєморозуміння. Методи й практика «холодної війни» ще повністю не зжиті. Претензії Росії на роль великої держави поки що розбиваються об американський «стовп»... Усі ці фрази ще три-чотири місяці тому могли б видатися вибраними з газет 70—80 років. А нині це констатація характеру й стану російсько-американських відносин. А відносини ці між двома державами, одна з яких — наддержава, а інша, як і раніше, хоче бачити себе такою, справді помітно зіпсувалися.

Одним з останніх підтверджень цього став скандал навколо персони американського пенсіонера Р. Ніксона, відомого також як 37-ий Президент США. До Ніксона, як і до всіх інших екс-глав Білого дому довічно звертаються в Штатах «пане Президенте». Та це — там. А тут, схоже, кремлівські начальники вирішили, що він — всього-навсього пенсіонер. До того ж — неслухняний, що зустрічається бозна з ким. Отож в аудієнції з Борисом Миколайовичем йому було відмовлено, хоча зустріч була запланована.

Таким чином, Росія знову вустами свого лідера продемонструвала себе непередбачуваним партнером, який важко піддається аналізу. Схоже, що так все й закінчилося б, і Ніксон, спіймавши облизня, продовжив би свої зустрічі з опозиціонерами й малими «шишками» з держапарату. Але надто вже сильний виявився резонанс московського скандалу. Повторюся, там, у них, до всіх глав Білого дому довічно звертаються «пане Президенте». Тож і Клінтону довелося втручатися в те, що сталося, відбиваючи, по суті, слова Єльцина, мовлява, Білл усе правильно зрозумів. Біллу таке розуміти не хотілося, хоча б ще й тому, що Ніксон — республіканець, а підтримка Єльцина в цьому разі означала б для Клінтона початок жорсткої конфронтації з опозицією. Та навіть і це не найголовніше. В Америці відмінно використали привід, щоб вкотре «повчити» Москву. А тій довелося швидко ліквідувати інцидент, маючи при цьому смішний вигляд в очах всього світу.

Є й ще один аспект, який залишився непоміченим. До програми Ніксона була внесена зустріч з паном Мешковим. В суботу, 12 березня, каналами зв'язку пасажирського повітряного флоту навіть пішла команда надати «коридор» з Москви до Сімферополя для літака Ніксона. Але той нікуди не полетів. Мало того, заявив Москві однозначно: в Україні він знає одного лідера — Кравчука, а зустрічі з рештою політиків — як вийде. Важко прогнозувати у сфері такої пікантної теми, як міждержавні відносини. Проте дозволю собі передбачення: «відлуп» від Бориса Миколайовича змусив Ніксона уважно переглянути список своїх співбесідників на теренах колишнього СРСР. Причому подивитися на цей список очима з Москви, а не з Вашингтона, де зустріч з опозицією — річ звичайна. Тут йому доводилося бути вибагливішим.

Мабуть, не варто було так докладно наголошувати на московському скандалі з колишнім американським Президентом, якби за цим не стояли проблеми серйозніші. Директор Інституту стратегічних досліджень при Президенті Казахстану Ч. Касенов назвав це «російським варіантом доктрини Монро» стосовно Росії і її відносин з «близьким зарубіжжям». Спроби будь-що зберегти військову присутність на територіях суверенних держав, захист прав невідомо якого «російськомовного» населення, прагнення бачити шосту частину суші як зону своїх життєвих інтересів — все це кільця одного ланцюга, який вже намагався складати сумнозвісний «союзний центр». Підсумком такої гри вже стали локальні війни на колишній радянській території, розрив зв'язків тощо.

Так, схожі теорії проповідували окремі американські президенти. Але нічого в них не вийшло. Навіть США, за всього їхнього величезного впливу у світі, відмовилися від ролі світового жандарму, виступили зачинателями нової ери в міжнародних відносинах. Причому одним з перших реальні кроки від конфронтації до розрядки став робити Президент Річард Ніксон. Мабуть, саме тому він став не до вподоби теперішнім можновладцям у Москві?

Валентина ПОПОВА.

Москва.

Подробиці

Зустрілися два спікери

На стикові двох районів Вірменії і Азербайджану, де колись влаштовували грандіозні свята дружби, минулого тижня зустрілися глави парламентів двох країн. Діалог двох спікерів — Б. Аракцяна та Р. Гулієва торкався глобальних і регіональних проблем, і жодних конкретних документів, усупереч чуткам, що їх уперто поширювали російські засоби масової інформації, не було підписано.

Зокрема, мусується питання про виведення карабаських сил із зайнятих територій. Тим часом цієї теми на переговорах узагалі не порушували. А йшлося про те, що обидві сторони згодні розв'язати карабаську проблему мирним шляхом. Шкода, звичайно, що цієї думки вони доходять лише на шостому році війни. А механізм урегулювання залишається тим самим: припинення вогню, відведення військ, повернення біженців, деблокування транспортних комунікацій. І лише потім — обговорення подальшого статусу Нагірно-Карабаської Республіки. Було висловлено обопільне бажання відновити добросусідські стосунки. На знак доброї волі Вірменія згодна в односторонньому порядку дозволити пропуск вантажів з Азербайджану в Нахічевань, так само як і газу, і електроенергії. Азербайджанська сторона у відповідь поки що нічого не запропонувала. Ясно одне, що Азербайджан категорично проти введення до регіону конфлікту миротворчих сил Росії і згоден лише на розміщення в цій зоні міжнародних спостерігачів, у тому числі й з країн, так чи інакше замішаних у протистоянні. Зокрема, з Туреччини та Ірану.

Важко сказати, до чого приведе цей діалог. Чи стане він постійним і чи буде зроблено за цим конкретні кроки? Чи сядуть за стіл переговорів робочі групи? Чи то, як і раніше, під шумок переговорів піде накачування м'язів? Одне слово, запитань, як завжди, більше, ніж відповідей...

Віген САРКІСЯН.

Єреван.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ АКЦІОНЕРНИЙ БАНК (ВАБАНК) ІНФОРМУЄ:

З РІЧНОГО ЗВІТУ ПРАВЛІННЯ

Попри всі труднощі минулого фінансового року, ВАбанк закінчив його з непоганими результатами.

Обсяг зведеного балансу банку збільшився у 25 разів і досяг 48 млрд. крб. Якісно змінилася структура балансу банку. Головними джерелами ресурсів стали депозити юридичних осіб (32,5%), залишки на розрахункових рахунках (20%) і вклади населення (8,3%). Частка власних коштів за цей період зросла з 10% до 30% і перевищила 14 млрд. крб.

Протягом усього звітного року банк витримував усі показники ліквідності і платоспроможності. За підсумками року до 29 % доходу було одержано завдяки валютним операціям. Доходи банку за 1993 рік порівняно з 1992 роком зросли в 194 рази.

Кредитна політика банку спрямована на сприяння процесам формування і розвитку ринкових структур, широку підтримку підприємництва, стимулювання випуску товарів і надання послуг.

Банк отримав генеральну ліцензію, що дало можливість істотно збільшити обсяг валютних послуг. Встановлено кореспондентські відносини з банками Франції, Німеччини, Росії, Білорусі, Литви, Словенії.

Банк активно працює з населенням. Запроваджено різноманітні грошові вклади і ощадні сертифікати.

Застосування сучасних банківських технологій є невід'ємною умовою успішного розвитку банку. У звітному році почала діяти локальна комп'ютерна мережа ВАбанку на базі ПЕОМ.

Створені й розпочали діяти чотири філії, у планах — створення нових філій.

Підсумки діяльності ВАбанку в минулому році свідчать про зміцнення його позицій і динамічний розвиток.

БАЛАНС
Всеукраїнського Акціонерного банку на 1.01.1994 року

	тис крб.
АКТИВИ:	
1. Каса та іноземна валюта	5804671
2. Кошти на резервному рахунку в Нацбанку	1670604
3. Кореспондентський рахунок у Нацбанку	5415220
4. Кореспондентські рахунки в інших банках	257885
5. Дебітори банку	2060796
6. Кредити, надані банком:	
короткострокові	19144153
довгострокові	458800
7. Позики, надані іншим банкам	50000
8. Основні кошти	7392329
9. Інші активи	1274705
10. Кошти в розрахунках	459175
11. Вивільнені кошти за рахунок прибутку	4006860
ВСЬОГО	**47995198**
ПАСИВИ:	
1. Статутний фонд	8107200
2. Резервний фонд	243293
3. Інші фонди	1959756
4. Розрахункові та інші рахунки клієнтів	8897204
5. Депозитні рахунки клієнтів	17775148
6. Кредити, одержані в інших банках	4700000
7. Інші кредитори	2290063
8. Кошти в розрахунках	15674
9. Прибуток	4006860
ВСЬОГО	**47995198**

ІНФОРМАЦІЯ
про випуск акцій (проспект емісій)

Характеристика емітента

Всеукраїнський Акціонерний банк (ВАбанк) зареєстрований Національним банком України 2.06.1992 р., реєстраційний номер 120.

Метою банку є фінансове об'єднання зусиль підприємницьких структур у справі інтенсифікації виробництва, розвитку ринкових відносин, підтримки недержавних підприємств тощо.

Предметом діяльності є кредитування суб'єктів господарської діяльності за рахунок власних і залучених коштів підприємств, організацій і населення, касове та розрахункове обслуговування, валютні та інші операції, передбачені чинним законодавством.

Сплачений цілком статутний фонд банку на час оголошення емісії становить 8107,2 млн крб.

ВАбанк є членом Асоціації комерційних банків України, Київського банківського союзу, акціонером Української фондової біржі, має генеральну ліцензію на проведення операцій в іноземній валюті.

На час прийняття рішення про емісію адміністративні та економічні санкції органами державного управління, судом і державним арбітражем на банк не накладалися.

Вищим органом управління банку є загальні збори акціонерів. Спостережна рада банку здійснює контроль за діяльністю правління банку. Правління є виконавчим органом, який керує поточною діяльністю банку.

Голова правління — Марченко Леонід Сергійович, канд.техн.наук., спеціаліст у галузі організації і управління. Стаж роботи в банківській системі — 4 роки. Є членом Ради Української фондової біржі, віце- президентом Київського банківського союзу.

Головний бухгалтер — Пашинська Тетяна Володимирівна, економіст за фахом. Стаж роботи в банківській системі — 10 років.

Дані про випуск акцій

Рішення про черговий (сьомий) випуск акцій ВАбанку прийнято загальними зборами акціонерів 15 березня 1994 року.

Попередні шість емісій на загальну суму 8107,2 млн. крб. ВАбанк проводив у 1992—1993 р.р. через випуск простих іменних акцій номінальною вартістю 100000 крб. кожна у кількості 81072 шт.

Загальна сума цієї емісії становить 10 млрд крб. і поділена на 100000 простих іменних акцій номінальною вартістю 100000 крб.кожна.

Статутний фонд після завершення продажу акцій становитиме 18107,2 млн. крб.

Початок емісії — 22 березня 1994 р.

Закінчення емісії — 22 вересня 1994 р.

Акціонери ВАбанку мають право:

одержувати дивіденди, які виплачують за результатами роботи за рік;

самостійно продавати, передавати, а також заповідати акції з обов'язковою реєстрацією у книзі реєстрації акцій банку в десятиденний термін;

придбати акції банку наступних випусків за пільговими цінами.

Кожна акція ВАбанку дає право одного голосу на загальних зборах акціонерів.

Акції можуть придбати як юридичні, так і фізичні особи.

Акції ВАбанку розповсюджують на території України.

Акції реалізують за ціною, яка формується на підставі попиту і пропозиції. Оплата акцій здійснюється національною валютою або іноземною валютою за курсом, що визначається угодою сторін. Придбання акцій здійснюється з попередньою оплатою їх повної вартості.

Довідки за тел.: 219-19-32; 219-19-06.

НОВИНА!
Вклади з конвертацією в акціонерний капітал

ВАбанк пропонує громадянам принципово нові вклади, на проценти з яких вони стануть акціонерами банку.

Власники вкладу типу «А5» (початковий внесок 5 млн. крб.) через рік матимуть акцій на

100 млн. крб.

Власники вкладу типу «А1» (початковий внесок 1 млн. крб.) через рік матимуть акцій на

18 млн. крб.

З урахуванням курсової різниці збільшення капіталу власників цих вкладів досягне рівня

2500 — 3000% річних

ВАбанк пропонує населенню строкові вклади:

річний — 900 % річних;

тримісячний — 330 % річних,

процентна ставка щомісяця збільшується, нараховуються складні проценти;

виграшний вклад — 210 % річних і можливість щомісячного грошового виграшу.

Ощадні сертифікати строком на рік номінальною вартістю від 200 тис. крб. до 5 млн. крб. запропоновані під 1400 % — 1600 % річних залежно від вартості.

Центральний офіс ВАбанку: 252054, Київ-54, вул.Павлівська, 4-8.
тел. 216-00-35; 212-44-66; 216-00-33.

Перша Київська філія
252110, м. Київ-110, вул. Механізаторів, 9, тел. 244-03-43.

Друга Київська філія
253099, м. Київ-99, вул.Вереснева, 26/28, тел. 556-12-42.

Дніпропетровська філія
м. Дніпропетровськ, вул. Дзержинського, 6, тел. 8-0562-476591.

Березнівська філія
Рівненська обл., смт Березно, вул. Буховича,58, тел. 8-03653-22607.

Пункт обслуговування населення
253121, м. Київ-121, Харківське шосе, 201/203, тел. 562-64-72

Пункти обміну валют: Хрещатик, 15 (Пасаж), магазин «Каскад»; вул. Чкалова, 67; бул. Праці, 5.

Запитуєте — відповідаємо

Захисникам — соціальні гарантії

Нині в Україні близько 5 мільйонів ветеранів війни потребують соціального захисту

Нещодавно прийнятий Верховною Радою України закон «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» довгожданий і потрібний, адже він торкається життєвих інтересів мільйонів учасників Великої Вітчизняної. З часу набуття законом чинності, себто з 1 січня цього року, до редакції надійшло чимало листів від ветеранів війни з проханням дати на сторінках газети кваліфіковані роз'яснення щодо тих чи тих положень закону, механізму його застосування, а також відповісти на запитання, які вони не можуть розв'язати на місцях. Прокоментувати листи наших читачів ми попросили заступника міністра соціального захисту населення України С. ВЕГЕРУ.

— Світлано Анатоліївно, закон, як відомо, з січня набув чинності, однак не всім зрозуміло, як впроваджувати його в життя. На це, зокрема, вказують у своїх листах до редакції В. Редько з Коропа Чернігівської області, В. Самохвал з Краматорська, що на Донеччині, та інші.

— Ще в грудні Мінсоцзахисту та Міноборони надіслали на місця відповідні документи, роз'яснення, методичні матеріали з основних положень. Шкода, що не всюди над цими матеріалами попрацювали належним чином.

— Прийнятий Верховною Радою закон, звісно, дуже потрібний. Хоча, як дорікають дописувачі, він запізнився щонайменше років на 20. Та це вже інша тема. Зараз же ветерани обурені довжелезними чергами, що вишикувалися біля відділів соцзахисту. Чим це зумовлено? Що не спрацювало в даному разі?

— На жаль, люди тепер зневірені. Отож і побоюються, що коли завчасно не одержать довідку чи не поставлять штамп у вже існуючу посвідку, втратять право на пільги. Хочу ще раз наголосити: усюди на місцях створені комісії для визначення учасників бойових дій і учасників війни. Комісії повинні протягом трьох місяців розглянути подані заяви і прийняти відповідні рішення, а якими зобов'язані ознайомити заявника. Спірні питання з визначення статусу осіб, на яких поширюється дія закону «Про статус ветеранів війни...», розглядаються комісіями, створеними при військових комісаріатах, у виняткових випадках — комісією Міністерства оборони України.

Щодо нових категорій осіб. До них увійшли люди, які під час війни перебували в концтаборах, гетто, інших місцях примусового утримання або були насильно вивезені на примусові роботи до Німеччини і інших держав, трудівники тилу, учасники бойових операцій на території інших держав, учасники народного ополчення, бойових дій та національно-визвольного руху. Не перераховуватиму всіх нових категорій, це є в законі. Скажу лише, що підстав для хвилювання нема. Нікого не буде обійдено.

— У листах ветерани війни, зокрема С. Пухляк із Кам'янця-Подільського, Н. Заремба з Вінниці, запитують, з якого часу надаватимуть їм пільги — з моменту набуття законом чинності, себто з 1 січня ц. р., чи з часу оформлення документів?

— Звичайно, усі пільги будуть перераховані ветеранам з 1 січня ц. р. А те, що робота з перерахунками трохи затрималася, то воно й не дивно. Адже ситуація змінюється мало не щодня. До того ж, аби розробити механізм впровадження цього документа, довелося залучити до роботи ряд міністерств і відомств, переробити десятки нормативних актів тощо.

— Де братимуть кошти для реалізації закону?

— Усім відомо, що наша держава у тяжкій економічній скруті. Тому витрати, пов'язані з реалізацією закону, віднесені не тільки на рахунок державного бюджету, а й місцевих бюджетів. Тим самим на плечі місцевої влади лягає велика відповідальність, адже до державного бюджету увійшли лише додаткові витрати, себто ті, що стосуються нових категорій осіб.

— Світлано Анатоліївно, в законі нічого не сказано про те, чи звільняються від податку ветерани, котрі займаються торгово-посередницькою діяльністю (про це питають І. Чернер з Києва, Н. Полєйніков з Каховки, що на Херсонщині).

— Це регулюється іншими законодавчими актами. Хоча місцеві Ради, держадміністрації в рамках своєї компетенції можуть надавати ветеранам ту чи іншу пільгу, не передбачену законом. Вважаю, що більшість питань можна безболісно розв'язувати на місцях. Звичайно, це знову ж таки тягне за собою додаткові витрати. Однак не треба забувати, що саме ми, отут, на власній землі мусимо подбати про наших захисників, про тих, чиї долі понівечило воєнне лихоліття.

— Дякую за розмову.

Надія КУЗНЕЦОВА.

P.S. Нещодавно Кабінет Міністрів України прийняв постанову «Про порядок надання пільг, передбачених Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Хочеться вірити, що тепер, коли механізм реалізації Закону відомий, ветерани врешті-решт зможуть скористатися своїми пільгами.

Сльози матері

З болем у серці вслухаюся в гірку сповідь давно посивілої, невеличкого зросту, приреченої на поневіряння сімдесятидев'ятирічної учительки-пенсіонерки. І захищати Ксенію Станіславівну Калантирну доводиться від рідного сина Болеслава Костянтиновича Годзішевського.

У страшні роки розгнузданого розгулу «власть имущих» катувалися в тюрмах мільйони невинних людей, так званих «ворогів народу». Того зловіщого 1938 року забрали директора школи с.Кудіївці Жмеринського району на Вінниччині Костянтина Лук'яновича Годзішевського і розстріляли. Вчительку початкових класів Ксенію Станіславівну з трирічним синочком Болеславчиком викинули з квартири на вулицю, а все майно конфіскували.

Від тієї страшної ночі, коли енкаведисти викинули жінку з дитиною на вулицю, минуло 56 років. Та й досі вчителька-пенсіонерка залишається бездомною.

Свого часу син, аби отримати трикімнатну квартиру, без згоди матері вніс її до ордера.

Болеслав Костянтинович декілька років працював у Херсоні, і «впливові» знайомі допомогли йому отримати й там ще одну трикімнатну квартиру.

Мій співрозмовник — начальник Жмеринського міськводоканалу — справляє інтелігентне враження. Однак, коли зайшла мова про його рідну матір, інтелігентність як рукою зняло.

— Коли ми жили в Херсоні, — розповідає Болеслав Костянтинович, — мати в квартирі завела бордель...

— Як-як? — не втримався від запитання.

— Та ні. Якось ми повернулися, то в хаті застали бруд, заплісніялі тарілки на кухні. Очевидно, мама зі своїми подругами святкувала день народження...

Слухати далі цього сина-начальника в мене не було бажання. Якщо другій дружині Болеслава Костянтиновича його мати не до вподоби, то хоча б виконав свій синівський обов'язок. Не вдаватимусь до моралізаторських суджень про те, що, вселена народним судом до своєї квартири, мати не може тут проживати. Бо не буде ж судовиконавець щоденно втихомирювати нову невістку Ксенії Станіславівни, а її сина пояснювати, що матір має право жити в належній їй кімнаті трикімнатної квартири.

Одначе дивна річ: на вимогу жмеринського прокурора В.Вознюка у жмеринському міському суді тим же суддею А.Патраманським справа щодо Калантирної набирає заплутаного характеру. Важко судити, чи зроблено це суддею навмисно, чи з яких інших міркувань. Міркуйте самі: незаконна, без згоди його матері, прописка до квартири Годзішевського Катерини Володимирівни Макарової з її сином Максимом Любинцем (Макарова — донька нової дружини Годзішевського) ускладнила справу, і суд, виносячи нове рішення, вважає, що тепер Ксенії Станіславівні Калантирній належить 6,7 квадратного метра житлової площі. Отож виходить, що квартиру розділити неможливо. Так жмеринські правники «допомагають» реабілітованій вдові. Отож і шукає старенька мати свої речі, розкидані сином чи невісткою по всій Жмеринці, і поневіряється в холодній і мокрій кімнатці барачного типу.

Вчителька-пенсіонерка на усні і письмові прохання до народного депутата України Бориса Степановича Олійника не отримала жодної відповіді.

Не раз зверталася вона й до Жмеринської міськради з проханням розміняти трикімнатну квартиру, та марно. До речі, В.Людвік — мер Жмеринки — про цю справу знає давно, але Б.Годзішевський про розмін квартири до нього не звертався. Можливо, і так, але ж, Вікторе Максимовичу, скільки буде оббивати пороги міськради старенька мати? Невже ви втратили совість, що не бажаєте псувати стосунки зі своїм другом Годзішевським і тому не розв'язуєте відповідно до закону і справедливості справу Ксенії Станіславівни Калантирної?

Зауважимо, що В.Людвік до людських доль ставиться по-особливому. Це ж треба вміти заплутати будь-яку справу так, аби кінці шукала не одна комісія і для розв'язання навіть дріб'язкового питання потрібно було не один рік.

От ще приклад. Цього разу — крик душі матері двох дітей Марії Василівни Власюк. В її листі до редакції читаємо (цитую його з незначними скороченнями): «У 1987 році будинок по вул.Урицького, 35, згорів з вини сусідів. У цьому помешканні ми займали дві кімнати. Отак і тиняємося від міськради до ЖЕКу, від ЖЕКу до міськради. Коли все згоріло, ніхто навіть копієчки не дав. А секретар міськради Світлана Мікичура мовила: «Питаннями погорілих міськрада не займається». Не відомо, хто вплинув на В.Людвіка, котрий, як інкубаторських гусенят, поселив нас до тимчасової халупи. Віктор Максимович звик розв'язувати людські долі по-особливому. На останньому прийомі мер міста заявив: «Бачиш, я старий і то будинок ще один будую, тобі б радив, доню, теж взятися за будівництво найкращого в Жмеринці котеджу». А хіба можу я з двома дітками дошкільного і молодшого шкільного віку змагатися у будівництві з мером? Наше помешкання, видане міськрадою для тимчасового проживання, — аварійне і ремонту вже не підлягає.

Останній прихід заступника Жмеринської міськради Сергія Олексійовича Д'якова і головного архітектора міста Олексія Михайловича Вітюгова також не увінчався успіхом. Дійшло до смішного, а саме: перевіряльники змушували залізти на горище — чи витримає мене стеля? Джентльмен-архітектор вирішив сам власною вагою перевірити це. І відразу ж заступник мера застеріг: Олексіє Михайловичу, ти ж можеш провалитися! А в тебе ж діти!

Виходить, у всіх людей — діти. А в мене що?.. Отак Віктор Максимович Людвік, його заступник Василь Іванович Романцев і такі ж, як вони, бюрократи уже 8 років тягнуть цю волинку. І вдень, і вночі молю Бога, аби не завалився балок... Дуже прошу, допоможіть!»

Хочу нагадати ще про одну важливу обставину щодо вдів реабілітованих і надання їм пільг. Закони Верховної Ради повинні виконувати всі, тим паче — службові особи високого рангу на місцях. Гадаю, що мати-страдниця, вдова реабілітованого, буде прикріплена до продовольчих і промислових магазинів і матиме належні їй пільги.

Прощаючись з Ксенією Станіславівною, я помітив, що в її згорьованих очах бриніла сльоза. Сльоза образи, відчаю і зневіри, крику материнської душі. І вона навіть не бажала чогось недоброго своєму синові.

Мені пригадалася давня легенда. Дівчина сказала, що вийде заміж за свого нареченого тоді, коли він вирве серце своєї матері і принесе його їй живе. Він так і скоїв. Добігаючи з серцем рідної матері, яке билося в його руках, до своєї нареченої, він перечепився за поріг і впав. Серце випало із рук і завмерло. Юнак враз почув голос матері: «Сину, тобі не боляче, ти не забився?..»

А вам не боляче?

Олександр СУГАК.

Спорт

На аренах країни і світу

Хокей. Чемпіонат світу. Група С. Збірна України — збірна Булорусі — 2:4.

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліг. 20 тур.

«Шахтар» — «Зоря-МАЛС». 3:0. 2000. Матвєєв, 25 (1:0), Матвєєв, 32, з пенальті (2:0), Матвєєв, 42 (3:0).

«Волинь» — «Нива» (Вінниця). 2:0. 3000. Мозолюк, 65 (1:0), Федецький, 70(2:0).

«Буковина» — «Торпедо». 0:1. 2000. Бондаренко, 69 (0:1).

«Темп» — «Кривбас». 1:0. 13000. Скаченко, 40 (1:0).

«Верес» — «Чорноморець». 1:2. 8000. Паляниця, 10 (1:0), Жабченко, 65 (1:1), Гусейнов, 77 (1:2).

«Динамо» — «Нива» (Тернопіль). 1:0. 4000. Мізін, 80, з пенальті (1:0).

«Металіст» — «Таврія». 0:0. 2000.

«Металург» — «Кремінь». 1:0. 6000. Скрипник, 20 (1:0).

«Дніпро» — «Карпати». 1:1. 7000. Мокрицький, 9 (0:1), Коваленко, 65 (1:1).

	В	Н	П	М	О
Динамо	14	6	0	39—16	34
Шахтар	12	5	3	38—19	29
Чорноморець	12	5	3	32—15	29
Дніпро	11	3	6	34—21	25
Карпати	9	6	5	21—16	24
Верес	6	10	4	22—17	22
Темп	7	7	6	18—17	21
Торпедо	7	7	6	17—19	21
Нива Тр.	7	6	7	23—15	20
Кривбас	7	6	7	16—14	20
Таврія	6	7	7	26—21	19
Волинь	6	7	7	16—15	19
Нива Вц.	6	6	8	19—24	18
Зоря-МАЛС	5	2	13	13—31	12
Буковина	4	4	12	13—26	12
Кремінь	4	4	12	13—26	12
Металіст	3	6	11	11—37	12
Металург	3	5	12	11—33	11

Лідер бомбардирів — Гусейнов («Чорноморець») — 12 м'ячів.

Міні-футбол. На славу вдалося свято, організоване Асоціацією міні-футболу України і кафедрою футболу Українського державного університету фізичного виховання і спорту. В першому таймі команда журналістів «Пресинг» в упертій боротьбі переграла збірну артистів театру, кіно та естради — 7:5. А потім усі разом гості, студенти та викладачі насолоджувалися концертом єврейського театру «Мазлтов». Велика заслуга в тому, що свято пройшло на високому рівні президента Асоціації і завідуючого кафедрою Геннадія Лисенчука.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заст. головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 315515

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0.
Зам. 0311052.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».